

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1056/2569

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 41, ป.อ. มาตรา 336, ป.อ. มาตรา 336 ทวิ, ป.วิ.อ. มาตรา 219 ทวิ, ป.อ. มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

การกักกันไม่ใช่โทษอาญาเป็นแต่เพียงวิธีการเพื่อความปลอดภัยตาม ป.อ. มาตรา 39 (1) ซึ่งมีลักษณะเบากว่าโทษจำคุก ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 219 ทวิ วรรคสอง บัญญัติว่า "ในการนับกำหนดโทษจำคุกตามความในมาตรา 218 และ 219 นั้น ห้ามมิให้คำนวณกำหนดเวลาที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยรวมเข้าด้วย" ฉะนั้น จะอนุโลมกำหนดเวลากักกันเป็นกำหนดโทษจำคุกหรือรวมกับโทษจำคุกเพื่อใช้สิทธิฎีกาไม่ได้ และไม่ว่ากักกันจะมีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี และไม่เกิน 10 ปี ก็ตาม ย่อมเป็นอันต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 41, 93, 336, 336 ทวิ เพิ่มโทษจำเลยกึ่งหนึ่งตามกฎหมายและกักกันจำเลยมีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสามปีและไม่เกินสิบปี ริดรอนจรรยาบรรณของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ และเคยถูกศาลพิพากษาลงโทษและพ้นโทษมาแล้วในคดีที่โจทก์ขอให้กักกันตามฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคแรก ประกอบมาตรา 336 ทวิ จำคุก 7 ปี 6 เดือน เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 (ที่ถูก มาตรา 93 (13)) เป็นจำคุก 10 ปี 9 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 5 ปี 4 เดือน 15 วัน ริดรอนของกลาง และให้กักกันจำเลยเป็นเวลา 3 ปี นับถัดจากวันที่พ้นโทษ จำคุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคแรก ประกอบมาตรา 336 ทวิ จำคุก 6 ปี เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 (ที่ถูก มาตรา 93 (13)) เป็นจำคุก 9 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 ปี 6 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาว่าการที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษกักกันจำเลย 3 ปี นับถัดจากวันที่พ้นโทษ เมื่อรวมกับโทษตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 เท่ากับจำเลยต้องได้รับโทษจำคุก 7 ปี 6 เดือน ขอให้ยกโทษกักกันให้แก่จำเลย นั้น เห็นว่า การกักกันไม่ใช่โทษอาญาเป็นแต่เพียงวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39 (1) ซึ่งมีลักษณะเบากว่าโทษจำคุก ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ทวิ วรรคสอง บัญญัติว่า "ในการนับกำหนดโทษจำคุกตามความในมาตรา 218 และ 219 นั้น ห้ามมิให้คำนวณกำหนดเวลาที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยรวมเข้าด้วย" ฉะนั้น จะอนุโลม กำหนดเวลากักกันเป็นกำหนดโทษจำคุกหรือรวมกับโทษจำคุกเพื่อใช้สิทธิฎีกาไม่ได้ และไม่ว่ากักกันจะมีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสามปีและไม่เกินสิบปี ก็ตามย่อมเป็นอันต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่ง

รับฎีกาของจำเลยมานั้น เป็นการมิชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกฎีกาของจำเลย.

องค์คณะ

สรรพวิทย์ ตูวิเชียร · ธนกฤต กมลวัฒน์ · พงษ์ศักดิ์ ตระกูลศิลป์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1056/2569>